

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2022 r.

w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

sprawy **M. S.**, skazanego

z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 10 września 2021 r., sygn. VII Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. XI K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. D. C. – Kancelaria Adwokacka w C. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23% VAT - tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego M. S. .**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt XI K (...), oskarżony M. S. został uznany winnym pięciu występów zarzuconych mu w akcie oskarżenia, przy czym cztery z nich sąd zakwalifikował z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., a jeden z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 31 § 2 k.k., ustalając, że oskarżony działał w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności z zastrzeżeniem, że ma ona być wykonywana w systemie terapeutycznym dla osób z zaburzeniami preferencji seksualnych (*pkt 1*). Ponadto Sąd Rejonowy w C. orzekł wobec oskarżonego środek zabezpieczający w postaci obowiązku poddania się terapii: w Poradni Seksuologicznej „P.” ul. M. w K. oraz w Poradni Zdrowia Psychicznego E. ul. O. w C. (art. 93b § 1 k.k. w zw. z art. 93a § 1 pkt 2 k.k., art. 93c pkt 2, 3 k.k., art. 93f § 1 k.k.) (*pkt 2 i 3*), a także - w zakresie czynu z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. popełnionego na szkodę małoletniej M. S. - zakaz wykonywania wszelkich zawodów i wszelkiej działalności związanych z opieką nad małoletnimi – na okres 5 (pięciu) lat (art. 41 § 1a k.k., art. 39 pkt 2a k.k., art. 43 § 1 k.k.) oraz zakaz zbliżania się do niej na okres 5 (pięciu) lat, na odległość mniejszą niż 100 (sto) metrów (art. 41a § 2, § 4 k.k., art. 39 pkt 2b k.k., art. 43 § 1 k.k.) (*pkt 4 i 5*). Sąd również zasądził od oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonych: N. S., M. S., K. S. i M. S. w wysokości 2 000 (dwóch tysięcy) złotych (w przypadku M. S. płatną do rąk przedstawiciela ustawowego – matki S. S.), a na rzecz W. Ł. w wysokości 1 500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych (art. 46 § 2 k.k.) (*pkt 6*), zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 23.04.2020 r., godz. 21.45 do dnia 25.02.2021 r. (art. 63 § 1 k.k.) (*pkt 7*), orzekł o zwrocie oskarżonemu i pokrzywdzonej K. S. dowodów rzeczowych (art. 230 § 2 k.p.k.) (*pkt 8*) oraz orzekł w przedmiocie kosztów pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu i kosztów sądowych (*pkt 9 i 10*).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 10 września 2021 r., sygn. akt VII Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w

punkcie 6 w ten sposób, iż w miejsce powołanego „art. 46 § 2 k.k.” przyjął przepis „art. 46 § 1 k.k.” oraz wskazał, iż zasądzone na rzecz pokrzywdzonych kwoty pieniężne stanowią zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, a w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w C. kasację na korzyść skazanego wywiodła jego obrońca, zaskarżając go całości i zarzucając:

1. „rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na niepełnym i nienależytym rozpoznaniu wszystkich zarzutów apelacji, w tym kwestionujących prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych i oceny dowodów w zakresie przyjęcia, iż czyn popełniony na szkodę W. Ł. miał charakter seksualny, podczas gdy okoliczność taka z materiału dowodowego nie wynika, co skutkowało niedostrzeżeniem i zaaprobowaniem przez Sąd II instancji uchybień zaistniałych w postępowaniu przed Sądem I instancji, poprzez zaakceptowanie przez Sąd odwoławczy oceny dowodów dokonanych przez Sąd I instancji w zakresie czynu popełnionego na szkodę pokrzywdzonej W. Ł. i w konsekwencji przypisanie M. S. popełniania czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k., w sytuacji gdy w zakresie czynu popełnionego na szkodę pokrzywdzonej W. Ł. materiał dowodowy pozwala na przyjęcie co najwyżej przestępstwa określonego w art. 217 § 1 k.k., stanowiącego ścigany z oskarżenia prywatnego występki naruszenia nietykalności cielesnej i w konsekwencji naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji prowadzenie postępowania o ten czyn, mimo iż postępowanie w tym zakresie powinno ulec umorzeniu, co w konsekwencji skutkowało utrzymaniem w mocy orzeczenia dotkniętego tymi uchybieniami, i w następstwie powyższego:
2. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k., poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, skutkujące przyjęciem, iż przewrócenie pokrzywdzonej na ziemię oraz złapanie za ramiona i klatkę

piersiową stanowi seksualny charakter takich czynności, mający na celu usiłowanie doprowadzenia do poddania się innej czynności seksualnej, w sytuacji, gdy zamiaru nie można domniemywać, zaś z prawidłowej wykładni art. 197 § 2 k.k. wynika, że dla bytu przestępstwa z art. 197 § 2 k.k. istotne jest to, czy sprawca dopuścił się (lub usiłował dopuścić się) zamachu na wolność seksualną ofiary oraz czy czynności, które podjął (lub usiłował podjąć) miały obiektywnie charakter związany ze sferą życia płciowego lub seksualnym zaangażowaniem ofiary;

3. rażącą obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie i prowadzenie postępowania w zakresie czynu popełnionego na szkodę W. Ł., które powinno zostać zakwalifikowane co najwyżej jako czyn z art. 217 § 1 k.k., pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, a ponadto:
4. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie i rozpoznanie przez Sąd Okręgowy w C. Wydział VII Kamy Odwoławczy sprawy M. S. jedynie w zakresie zarzutów podniesionych w apelacji, mimo iż apelacja obrońcy skierowana została przeciwko całości wyroku Sądu I instancji, co winno skutkować dokonaniem przez Sąd odwoławczy kompleksowej kontroli tego wyroku w zakresie wszystkich zarzucanych i przypisanych skazanemu czynów i zbadaniem go pod kątem zaistnienia wszystkich podstaw odwoławczych z art. 438 k.p.k., co w konsekwencji doprowadziło do usankcjonowania uchybień procesowych Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów, skutkujących niewyjaśnieniem istotnych okoliczności sprawy i wadliwym ustaleniem stanu faktycznego, oraz w zakresie kosztów postępowania, skutkujących obciążeniem M. S. opłatami i wydatkami w sprawie;
5. rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k., polegające na niepełnym i

nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacji w zakresie rażącej niewspółmierności kary, kwestionujących orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat oraz wysokość poszczególnych kwot orzeczonych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę i w konsekwencji zaakceptowaniu przez Sąd odwoławczy ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji w zakresie odmowy okolicznościom przemawiającym na korzyść skazanego, w tym za nadzwyczajnym złagodzeniem kary, przy jednoczesnym poprzestaniu wyłącznie na okolicznościach dla skazanego niekorzystnych, co skutkowało utrzymaniem w mocy orzeczenia dotkniętego tymi uchybieniami, oraz nieprzytoczeniu w sposób wystarczający okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary i środków kompensacyjnych w postaci zadośćuczynienia za krzywdę, co w konsekwencji nie pozwala ocenić zaskarżonego wyroku w kwestii współmierności orzeczonej kary i orzeczonych środków kompensacyjnych”.

Obrońca skazanego M. S. wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w C. do ponownego rozpoznania. Ponadto wniosła o zasądzenie kosztów pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu, wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku w zakresie wykonania kary pozbawienia wolności, zwolnienie skazanego od ponoszenia kosztów sądowych oraz nieobciążanie go kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na kasację zastępca prokuratora rejonowego w C. wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, a Sąd Okręgowy w C. – rozpoznający sprawę M. S. w instancji odwoławczej – nie dopuścił się podniesionego przez autorkę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rażącego naruszenia prawa procesowego i materialnego, mogącego mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Przed bliższym ustosunkowaniem się do poszczególnych zarzutów wyartykułowanych w kasacji należało poczynić dwie uwagi o charakterze wstępnym.

Po pierwsze, godzi się podkreślić, że celem postępowania drugoinstancyjnego (czego zdaje się nie dostrzegać autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia) nie jest ponowne rozpoznawanie sprawy na skutek wniesienia apelacji. Jego istota sprowadza się do przeprowadzenia kontroli postępowania pierwszoinstancyjnego pod kątem trafności ustaleń faktycznych, wniosków wyprowadzonych z dowodów, poprawności stosowania prawa materialnego i środków karnych oraz prawidłowości zastosowania przepisów prawa procesowego. Już w tym miejscu można zasygnalizować, że z obowiązków tych Sąd Okręgowy w C. wywiązał się należycie, właściwie też prezentując motywy, które legły u podstaw oddalenia zarzutów apelacji obrońcy M. S..

Po drugie, należy wskazać, że wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja zawiera pięć zarzutów (cztery z nich dotyczą rażącego naruszenia prawa procesowego, a jeden – naruszenia prawa materialnego). Oprócz jednego zarzutu (z pkt. 4), wszystkie pozostałe zarzuty podniesione w *petitum* kasacji — pomijając zastosowanie przez autorkę kasacji kosmetycznego zabiegu o charakterze czysto formalnym, polegającym na częściowym przeredagowaniu treści zarzutów i dokonaniu nieznaczących zmian stylistycznych — stanowią w swej treści niemalże powtórzenie zarzutów apelacyjnych i ich argumentacji, postawionych przez adwokata K. B. w wywiedzionym przez nią zwyczajnym środku odwoławczym od wyroku Sądu Rejonowego w C..

Zestawienie ze sobą zarzutów przedstawionych w zwyczajnym środku zaskarżenia z zarzutami wyartykułowanymi w nadzwyczajnym środku zaskarżenia dowodzi, że zarzuty przedstawione w pkt. 1 i 2 *petitum* apelacji wniesionej wcześniej od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 25 lutego 2021 r. odpowiadają w istocie zarzutom zawartym w pkt. 1 i 3 *petitum* kasacji, które zostały jedynie zmodyfikowane w sposób umożliwiający przekwalifikowanie ich na zarzuty kasacyjne (poprzez dodanie do kwalifikacji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.). Przechodząc do zarzutu zawartego w pkt. 4 *petitum* ww. zwyczajnego środka zaskarżenia, to odpowiada on zarzutowi wskazanemu w pkt. 2 *petitum* kasacji, zaś zarzut opisany w pkt. 6 *petitum* apelacji odpowiada zarzutowi wskazanemu w pkt. 5 *petitum* kasacji. W sposób jednoznaczny świadczy to o tym,

że autorka kasacji usiłuje ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych. Zarzuty o charakterze apelacyjnym nie mogą stanowić podstawy do inicjowania kontroli w postępowaniu kasacyjnym. Regulacje zawarte w ustawie postępowania karnego dopuszczają kwestionowanie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu instancji odwoławczej i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu. Jedynym zarzutem kasacyjnym niekorespondującym z żadnym z zarzutów przedstawionych w zwyczajnym środku zaskarżenia, jest zarzut z pkt. 4 *petitum* kasacji, bazujący na twierdzeniu, że w trakcie postępowania odwoławczego doszło do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Przechodząc do analizy zarzutu z pkt. 1 *petitum* kasacji zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. stanowi, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. W tym zakresie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego sygnalizuje się, że „kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.) i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylenia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.” (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., sygn. IV KK 442/20, SIP «Legalis» nr 2505038). Zestawienie uzasadnienia sporządzonego przez sąd drugiej instancji oraz zarzutów odwoławczych przekonuje o rzetelności postępowania odwoławczego, a dokładna analiza uzasadnienia sądu *ad quem*, pozwala na poznanie motywów, które legły u podstaw podjętej przez ten sąd decyzji i argumentacji, która doprowadziła ten organ do określonej oceny zarzutów

odwoławczych, w tym zarzutu dotyczącego charakteru czynu popełnionego przez M. S. na szkodę W. Ł.. Wywody sądu, w tym te dotyczące ww. kwestii (rubryka 3.1. formularza uzasadnienia formularzowego), w sposób przekonujący i logiczny przedstawiają zachowania sprawcy przez pryzmat wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Natomiast konsekwencje jakie obrońca skazanego wiąże z rzekomym naruszeniem ww. przepisów, tj. przypisanie M. S. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. popełnionego na szkodę pokrzywdzonej W. Ł., a nie czynu z art. 217 § 1 k.k., ściganego z oskarżenia prywatnego, i w rezultacie brak skargi uprawnionego oskarżyciela, w istocie zmierzają do podważenia ustaleń faktycznych sądu, które nie mogą stanowić podstawy kasacji. Dlatego sformułowany w pkt. 1-szym kasacji zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. okazał się oczywiście bezzasadny.

Podobnie rzecz się przedstawia w przypadku podniesionych w pkt 2 i 3 *petitum* kasacji rzekomych uchybień art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. oraz art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., których zaistnienie próbowała wykazać skarżąca jako wynik naruszenia przepisów postępowania wskazanych w pkt. 1 *petitum* kasacji. Odnosząc się do pierwszego z nich, a mianowicie zarzutu naruszenia prawa materialnego w postaci art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k., poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, to należy powtórzyć, że stanowi on w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi, poczynionymi przez sąd *meriti*, które zostały następnie zaaprobowane przez sąd odwoławczy. Zarzut ten bowiem, jak słusznie zauważa prokurator w odpowiedzi na kasację, odnosi się do kwestii oceny zamiaru sprawcy, jakim się kierował, a którego realizacja nie doszła do skutku z uwagi na zakończenie działania sprawcy w stadium usiłowania. Niezrealizowane pozostały zatem znamiona czynu z art. 197 § 2 k.k., tym samym nie poddaje się on w okolicznościach sprawy wykładni, takiej jakiej oczekiwałaby obrońca skazanego. Jeżeli chodzi o zarzut naruszenia art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., to zmaterializowałby się on dopiero w sytuacji odmiennych ustaleń faktycznych, zgodnych z oczekiwaniami obrońcy skazanego wyrażonymi w pkt. 2 *petitum* kasacji. W realiach przedmiotowej

sprawy ustalenia faktyczne są jednak odmienne, tym samym nie mogło dojść do naruszenia art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Za oczywiście bezzasadny należy uznać także wyartykułowany w pkt. 4 *petitum* kasacji zarzut naruszenia art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Zarzut naruszenia przez sąd ww. przepisów jest nietrafny, ponieważ sąd odwoławczy, jak wynika z treści uzasadnienia (rubryki 1.3.1. formularza), miał na uwadze kierunek i zakres zaskarżenia wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 25 lutego 2021 r. wskazany w apelacji obrońcy oskarżonego, adwokata K. B. („na korzyść” i „w całości”) oraz wszystkie wskazane zarzuty stawiane ww. orzeczeniu i ich uzasadnienie. Skarżąca, jak wynika z uzasadnienia zarzutu kasacyjnego, domaga się jednak przeprowadzenia kontroli instancyjnej „w zakresie wykraczającym poza zakres zarzutów apelacyjnych”. Jak trafnie zauważa prokurator w odpowiedzi na kasację, obrońca skazanego zdaje się oczekiwać szerszej kontroli instancyjnej aniżeli wynikająca z zarzutów apelacyjnych, która to zostanie w jakiś szczególny sposób zaakcentowana, w szczególności znajdzie odzwierciedlenie w treści uzasadnienia. Oczekiwanie to, uznać należy jednak za całkowicie nieuzasadnione, bowiem ustawodawca nakłada na sąd odwoławczy jedynie obowiązek wynikający z art. 433 § 2 k.p.k., czyli rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Zarzuty przedstawione w zwyczajnym środku zaskarżenia dotyczyły w istocie jedynie kwestii charakteru czynu popełnionego przez M. S. na szkodę W. Ł., zasadności przyjęcia konstrukcji ciągu przestępstw, wysokości i zasadności orzeczenia nawiązki oraz niewspółmierności kary. Sąd Okręgowy w C. wywiązał się z obowiązku rozważenia ww. zarzutów, dając temu wyraz w treści uzasadnienia wyroku, sporządzonego zgodnie z wymogami art. 457 § 3 k.p.k. Kontrola instancyjna w zakresie szerszym odbywa się zaś niejako w sposób milczący, chyba że sąd odwoławczy dostrzeże zaistnienie okoliczności uwzględniających z urzędu, tj. tych wskazanych w przepisach art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. czy art. 455 k.p.k. (art. 433 § 1 k.p.k.). Warto też wskazać, iż elementem uzasadnienia wskazującym na przeprowadzoną przez sąd odwoławczy pełną kontrolę wyroku w zakresie wskazanym przez obrońcę, tj. co do jego całości, jest część uzasadnienia wskazana w pkt. 5.1.1. W tej części uzasadnienia sąd odniósł

się do utrzymanego w mocy wyroku sądu pierwszej instancji, wskazując zwięźle powody utrzymania. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy uznał za prawidłowe, a zaprezentowaną w uzasadnieniu wyroku ocenę dowodów za pełną, logiczną i zgodną z doświadczeniem życiowym. Odnośnie uzasadnienia wyroku wskazał, iż spełnia ono wymogi określone w art. 424 k.p.k., a wymierzoną karę pozbawienia wolności wykonywaną w systemie terapeutycznym uznał za współmierną do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanych M. S. czynów.

Przechodząc do oceny ostatniego z zarzutów kasacyjnych, odnoszącego się do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k., polegającego na niepełnym i nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacji w zakresie rażącej niewspółmierności kary, to i ten zarzut uznać należy za niezasadny. Twierdzenie skarżącego, że sąd *ad quem* nie wyjaśnił w sposób wystarczający motywów w zakresie wymiaru orzeczonej wobec skazanego M. S. kary bezwzględnego pozbawienia wolności, a także wymiaru orzeczonych kwot tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, co nie pozwala odnieść się do współmierności kary i orzeczonego środka kompensacyjnego, uznać należy za co najmniej gołosłowne. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (sekcja 3.4. uzasadnienia formularzowego), sąd odwoławczy w sposób pełny i należyty rozpoznał zarzut apelacji w zakresie rażącej niewspółmierności kary, odnosząc się również do podnoszonych przez obrońcę w apelacji (powtórzonych następnie w kasacji), okoliczności mających wpływać na wymiar kary, w szczególności okoliczności, iż M. S. w dacie zarzucanych mu czynów znajdował się w stanie ograniczonej poczytalności – jego zdolność do pokierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, współpracy skazanego z organami ścigania i składania przez niego wyjaśnień, przyznania się do winy czy uprzedniej niekaralności. Sąd odwoławczy oceniając wymiar kary orzeczony wyrokiem sądu pierwszej instancji, miał na względzie wszystkie okoliczności sprawy, w tym obciążające i łagodzące, stopień winy i społecznej szkodliwości czynów i słusznie przyjął, że kara została wymierzona w granicach zawinienia oraz odpowiada dyrektywom wynikającym z art. 53 k.k.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy oddalił kasację wniesioną przez obrońcę skazanego jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi

postępowania kasacyjnego obciążył M. S.. Ponadto, na rzecz obrońcy z urzędu, który sporządził i wniósł kasację zasądził opłatę zgodną z § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18 t.j.).

Wobec oddalenia kasacji jako oczywiście bezzasadnej rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia (art. 532 § 1 k.p.k.), zawartego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, stało się bezprzedmiotowe.